

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/82/2014
Identifikačné číslo spisu:	1014200282
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1014200282.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Peter Straka, Sputnikova 25, Bratislava, IČO: 11 655 640, zast. advokátom JUDr. Ing. Branislav Pecho, sídlom Piaristická 2, Nitra, proti žalovanému: Daňový úrad Bratislava, sídlom Ševčenkova 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 9102308/5/5221092/2013/Myd zo dňa 21. 11. 2013, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S/37/2014-27 z 27. augusta 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/37/2014-27 z 27. augusta 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako len „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) podľa § 250d ods. 3 O.s.p. zastavil konanie z dôvodu oneskorene podanej žaloby. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 250b ods. 1 O.s.p.). Súdna prax ustálila, že lehota na podanie žaloby podľa § 250b ods. 1 je lehotou procesnoprávnou. Nedodržanie tejto lehoty predstavuje neodstrániteľný nedostatok (podmienku) konania, ktorý má za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť (§ 250d ods. 3 O.s.p.). Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalobcovi bolo rozhodnutie žalovaného doručované na adresu v živnostenskom registri. Prvý neúspešný pokus o doručenie bol vykonaný dňa 03.12.2013, opakovaný neúspešný pokus o doručenie bol vykonaný dňa 04.12.2013 a dňa 05.12.2013 bolo rozhodnutie žalovaného uložené na pošte. Krajský súd poukázal na § 31 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. (ďalej len „daňový poriadok“). Žalobcovi začala plynúť dvojmesačná zákonná lehota na podanie žaloby, ktorej zmeškanie nemožno odpustiť dňa 20.12.2013. Dvojmesačná lehota podľa § 250b ods. 1 O.s.p. uplynula dňa 20.02.2014. Žaloba bola podaná až dňa 24.02.2014, teda po uplynutí zákonom stanovenej lehoty - oneskorene. O trovách konania rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ktoré bolo zastavené.

Proti tomuto uzneseniu podal v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) odvolanie žalobca, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie na ďalšie konanie. Svoje odvolanie voči uzneseniu krajského súdu o zastavení konania odôvodnil tým, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v konaní došlo k vadám, nakoľko súd nesprávne právne vec posúdil. Krajský súd podľa jeho názoru nesprávne aplikoval fikciu doručenia a poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.10.1998, sp. zn. 4 SŽ/80/98. Uviedol, že podmienkou vzniku fikcie doručenia písomnosti je zachovanie predpísaného postupu doručovateľom a teda ak žalovaný a súd opiera doručenie o fikciu doručenia podľa § 31 ods. 2 daňového poriadku tvrdí, že žalovaný do dnešného dňa nepreukázal a ani sa nijako nesnažil preukázať skutočnosť, že žalobca sa zdržiaval v mieste doručenia (nepredložil záznam o šetrení) a najmä, že žalobcu vhodným spôsobom upovedomil o opätovnom doručovaní, že vykonal opätovný pokus o doručenie a ani že žalobcu vhodne vyrozumel o uložení písomnosti a so správne uvedenou úložnou dobou. Týmto konaním boli odopreté procesné práva žalobcu na súdnu ochranu.

Žalovaný sa vyjadril k podanému odvolaniu žalobcu a navrhol napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že žalovaný prevzal od Slovenskej pošty doručenkú k prevzatej písomnej zásielke, ktorá obsahovala napadnuté rozhodnutie žalovaného a fikciou doručenia ju spracoval ako doručeníu dňa 20.12.2013, aj keď na doručenke bolo podpisom potvrdené osobné prevzatie písomnosti žalobcom dňa 23.12.2013. Keďže žalobca zásielku osobne prevzal a o skutočnostiach, ktoré boli obsahom zásielky sa dozvedel, žalovaný nemal žiaden dôvod zásielku opätovne doručovať, ani žalobcu na jej uloženie na pošte nijako upozorňovať, ani skúmať kde sa žalobca zdržiaval v čase uloženia písomnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu proti uzneseniu krajského súdu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 104 ods. 2 O.s.p., ak ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť, súd urobí pre to vhodné opatrenia. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodari nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví.

Podľa § 250b ods. 1 O.s.p., žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškание lehoty nemožno odpustiť.

Podľa § 250d ods. 3 O.s.p., súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmavania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Podľa § 31 ods. 2 daňového poriadku, ak nebola fyzická osoba, ktorej má byť písomnosť doručená do vlastných rúk, zastihnutá v mieste doručenia, upovedomí ju doručovateľ vhodným spôsobom, že písomnosť príde doručiť znovu v určený deň a hodinu. Ak bude nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží doručovateľ písomnosť na pošte a fyzickú osobu o tom vhodným spôsobom vyrozumie. Ak si nevyzdvihne fyzická osoba písomnosť do 15 dní od jej uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, aj keď sa fyzická osoba o uložení nedozvedela.

Zo súdneho a administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že žalovaný doručoval žalobcovi správne písomnosť do vlastných rúk - napadnuté rozhodnutie žalovaného prostredníctvom pošty na adresu žalobcu zapísanú v Živnostenskom registri. Keďže rozhodnutie sa na túto adresu žalobcu doručiť nepodarilo, žalovaný postupoval v súlade s § 31 ods. 2 daňového poriadku a uskutočnil opakovaný (neúspešný pokus) o doručenie dňa 04.12.2013 a dňa 05.12.2013 bolo rozhodnutie žalovaného uložené na pošte. Žalovaný teda uplatnil fikciu doručenia a skutočnosť, že žalobca reálne prevzal zásielku až dňa 23.12.2013 je právne irelevantná.

Námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti uzneseniu krajského súdu nemajú nijaký vplyv na vecnú správnosť zastavenia konania krajským súdom pre zmeškanie dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby. Žalobca v odvolaní uplatnil všetky dôvody odvolania, pričom z obsahu odvolania vyplýva, že spochybňuje výlučne skutočnosť nezisťovania, či sa žalobca skutočne v mieste doručovania zdržiaval. Najvyšší súd poukazuje však na zákonnú dikciu § 31 ods. 2 daňového poriadku, z ktorej nevyplyva povinnosť pre žalovaného zisťovať, či sa žalobca v mieste doručovania zdržiava. Práve z dôvodu problémov s doručovaním fyzickým osobám - podnikateľom v daňovom konaní, bola prijatím daňového poriadku odstránená povinnosť žalovaného zisťovať, či sa daňový subjekt v mieste doručovania zdržiava. Žalobca teda nesprávne vykladá dikciu § 31 ods. 2 daňového poriadku a dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu z roku 1998, teda dávno pred prijatím nového daňového poriadku (zákona č. 563/2009 Z.z.). Úprava doručovania sa prijatím tohto zákona (v porovnaní s predchádzajúcim procesným predpisom zákona č. 511/1992 Zb.) zmenila. Z uvedeného dôvodu toto staršie rozhodnutie najvyššieho súdu nie je možné použiť.

Žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté uznesenie o zastavení konania pre zmeškanie lehoty na podanie žaloby a preto odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu podľa 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 250k O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák.č. 757/2004 o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.